

Η φωτογραφία είναι παλιά και κιτρινισμένη. Η μακριά της διαδρομή, από το οικογενειακό άλμπουμ στη μέσα τσέπη ενός παλτού παρατημένου στη ντουλάπα, κι απ' το συρτάρι του μπουφέ σε μια σακούλα πλαστική, μαζί με αποδείξεις, προγράμματα από σινεμά και καρτ ποστάλ, την έχει φθείρει. Τα τσακίσματα που την αυλακώνουν μοιάζουν με τις γραμμές της μοίρας στην παλάμη ενός χεριού. Ένα τσάκισμα πιο έντονο από τα άλλα, ίδια η γραμμή της ζωής, τη διασχίζει λοξά, περνώντας πάνω απ' όλα τα πρόσωπα που ποζάρουν. Έναν άντρα και μια γυναίκα πιασμένους αγκαζέ και δυο αγοράκια. Φοράνε τα καλά τους και κοιτάζουν σοβαροί το φακό. Πίσω τους φαίνεται μια πλατεία με ευκάλυπτους.

Ο άντρας που κρατάει τη φωτογραφία είναι ήδη πεθαμένος. Έτσι του είπαν. Ζαρωμένος σ' ένα πάγκο, στο πιο ψηλό κατάστρωμα της πρύμνης, κοιτάζει μέσα απ' τους καπνούς τη Χώρα που απομακρύνεται και πίσω της το βουνό που μοιάζει με κεφάλι ανθρώπου. Το αίμα που στάζει από την πληγή του σχηματίζει μια μικρή κόκκινη λιμνούλα στην πράσινη λαδομπογιά.

Όλα άρχισαν με κάποιες άλλες φωτογραφίες. Μόλις δυο μέρες πριν, αρχές Σεπτεμβρη, Σάββατο. Ο Ορφέας ήταν ο πρώτος που είχε πάει στο Γραφείο εκείνο το πρωί, μετά

από άλλη μια νύχτα σύντομου και ταραγμένου ύπνου. Ανατρίχιαζε, νιώθοντας ακόμα τις σαρανταποδαρούσες που σέρνονταν στο σώμα του κάτω από τα σεντόνια, ενώ στο κεφάλι του συνέχιζαν να αντηχούν τα χτυπήματα στην πόρτα της ντουλάπας που τον ξύπνησαν λουσμένο στον ιδρώτα.

Βόλταρε πάνω κάτω νευρικά ανάμεσα στα σχεδιαστήρια, ζορίζοντας μάτια το μυαλό του να συγκεντρωθεί, να βρει τις κατάλληλες λέξεις και το ανάλογο ύφος για να πει όσα είχε κατά νου να πει. Αυτός και μόνο ήταν ο λόγος που είχε έρθει εδώ μετά από δυο μήνες – ή μήπως ήταν χρόνια;

Δίπλα στους υπολογιστές ήταν αραδιασμένα ξέχειλα τασάκια, φλιτζάνια με υπολείμματα καφέ, σχέδια, χαρτιά με σκίτσα και υπολογισμούς. Κι ένα άδειο σχεδιαστήριο στη γωνία, εκεί που πρωτοείδε την Ελένη, την πλάτη της Ελένης, γερμένη ελαφρά, το ένα χέρι να σχεδιάζει, το άλλο να παίζει με τις άκρες των μαλλιών της, αποσυρμένη, έτσι του είχε φανεί, σε ένα δικό της κόσμο. Απώθησε γρήγορα αυτή την εικόνα κι έστρεψε το βλέμμα αλλού. Κοίταξε από τα φαρδιά παράθυρα τις ταράτσες με τις κεραίες, τις απλώστρες και τις καμινάδες, και πίσω τους το Βράχο με τα Αρχαία που αγνοφαινόταν. Έστριψε ένα τσιγάρο κι έψαξε γύρω για αναπτήρα. Μπήκε στο γραφείο του συνεταίρου του, βρήκε αναπτήρα κι άναψε το τσιγάρο.

Το μαύρο χάρτινο κουτί με τα λάστιχα ήταν ακουμπισμένο στο γραφείο, μισάνοιχτο, και μέσα φαινόταν δυο χοντροί φάκελοι, ο ένας άσπρος, ο άλλος κόκκινος. Όταν ο Ορφέας τράβηξε τον άσπρο, οι φωτογραφίες γλίστησαν και σκόρπισαν στο γραφείο ανάποδα, σαν τραπουλόχαρτα που έριξε στην τσόχα ένας επιδέξιος κρουπιέρης. Αντί να τις μαζέψει, τις ανακάτεψε, τις άπλωσε με την παλάμη του πάνω στη δρύινη επιφάνεια κι ύστερα διάλεξε μία

στην τύχη και τη γύρισε. Ήταν η φωτογραφία ενός σπιτιού, διώροφου, με κεραμίδια. Έμοιαζε εγκαταλειμμένο. Η ώχρα στους τοίχους του είχε λεκιάσει και θαμπώσει, τα αγριόχορτα θέρειναν στον κήπο γύρω του, τα αναρριχητικά σκαρφάλωναν κι έζωναν τα κλειστά παράθυρα. Ξαφνικά, τον κυρίεψε μια ανεξήγητη ταραχή.

Γύρισε και τις υπόλοιπες φωτογραφίες και τις εξέτασε. Σπίτια, μονώροφα και διώροφα, τα περισσότερα ερειπωμένα, και γύρω τους οικόπεδα χορταριασμένα, με μπάζα, με σκουπίδια, οι δρόμοι άδειοι. Ανάμεσά τους βρήκε ακόμα δύο εκείνου του σπιτιού, από διαφορετικές γωνίες, κι έβαλε και τις τρεις τη μια δίπλα στην άλλη. Τις παρατήρησε έντονα και βρέθηκε να περπατάει στο πλακόστρωτο του κήπου και να μυρίζει το γιασεμί. Ανέβηκε τα σκαλιά και πέρασε ανάμεσα από τις στρογγυλές κολόνες που υποβάσταζαν τη βεράντα με το μαρμάρινο στηθαίο, έφτασε στην πόρτα που ήταν κλειστή και κοίταξε από το τζάμι, μα το εσωτερικό ήταν τόσο σκοτεινό που δεν φαινόταν τίποτα. Χάιδεψε το ραγισμένο σοβά κι ύστερα στράφηκε στο περιβόλι και χώθηκε κάτω από τη σκιά των δέντρων, στα χορτάρια που του έφταναν ως τη μέση. Άκουσε τότε κάποιον απ' το σπίτι να φωνάζει τ' όνομά του και τρόμαξε, γύρισε το κεφάλι αλλά δεν ήταν κανείς εκεί και το Γραφείο ήταν ακόμα άδειο. Παράτησε την προσπάθεια, απογοητευμένος που δεν κατάφερε να προσδιορίσει το λόγο της ανησυχίας του.

Έβαλε τις φωτογραφίες στη θέση τους και άδειασε στο γραφείο τα χαρτιά από τον κόκκινο φάκελο. Η περιέργεια είχε προσωρινά επισκιάσει την ταραχή του. Κάθισε στην πολυθρόνα του Κωστή κι έστριψε άλλο ένα τσιγάρο. Συμβόλαια, αλληλογραφίες με υπουργεία, τίτλοι ιδιοκτησίας, δικαστικές αποφάσεις, καταστατικά εταιρειών. Ξεφύλλισε όσα ήταν πάνω πάνω. Η λέξη Σχέδιο, λες και είχε τυπωθεί με ανάγλυφα και λαμπερά στοιχεία, ξεχώρισε απ'

όλες τις άλλες λέξεις, και καθώς το βλέμμα του διέτρεχε διαγώνια τις σελίδες τη διάβασε ολοκάρη, μόνο αυτή, τρεις φορές, τέσσερις, κι ύστερα άκουσε το κλειδί στην πόρτα κι από το τζάμι του διαχωριστικού είδε να μπαίνει η γραμματέας. Μα αυτή δεν κοίταξε καθόλου προς το μέρος του, του γύρισε την πλάτη, στράφηκε στους διακόπτες κι άναψε τα φώτα, κι ύστερα μπήκε στο γραφείο της. Έσκυψε όσο μπορούσε ώστε να μη φαίνεται, ξεχώρισε ένα συμβόλαιο που είχε καρφίτσωμένη στο εξώφυλλο άλλη μια φωτογραφία εκείνου του σπιτιού, και του έριξε μια γρήγορη ματιά. Το σπίτι αυτό βρισκονταν στη Χώρα και κάποτε ανήκε στον πατέρα του, έτσι διάβασε. Με το συμβόλαιο αυτό περνούσε σε μια ανώνυμη εταιρεία.

Μάζεψε τα χαρτιά, έβαλε τους δυο φακέλους στο κουτί, και το άφησε μισάνοιχτο όπως το βρήκε πάνω στο γραφείο. Ύστερα πήγε και καλημέρισε τη γραμματέα. Εκείνη ξαφνιασθηκε μόλις τον είδε. Με το βλέμμα της καρφωμένο αδιάκριτα στη μακριά ουλή στο πρόσωπό του και με κάπως υπερβολικό ενδιαφέρον τον ρώτησε πώς είναι.

«Είστε καλά τώρα, κύριε Ορφέα;»

«Είμαι μια χαρά», της απάντησε, κι ύστερα την άφησε και πήγε στο γραφείο του. Πήρε τηλέφωνο τον πατέρα του.

«Ο κύριος Π. δεν είναι εδώ», του είπαν, «είναι εκτός Πρωτεύουσας».

Όλο και πιο συχνά το έκανε τελευταία. Έχοντας αποκτήσει όλα όσα ένας άντρας του είδους του επιθυμούσε από τη ζωή, δηλαδή χρήμα, φήμη και εξουσία, είχε την άνεση, όποτε ένιωθε την ανάγκη, να μπορεί να δραπετεύει από τις έγνοιες. Αποσυρόταν τότε στο Καταφύγιο, έτσι το έλεγε, μια απομονωμένη βίλα στο Προάστιο, όπου έμενε για δυο τρεις μέρες κάνοντας τον ερημίτη, χωρίς τηλέφωνο και τηλεόραση, με μόνη παρέα, από τότε που έχασε την

Αγγελική, τα δυο σκυλιά του, μια μουγκή μαγειρίσσα κι ένα σωματοφύλακα.

Σπκώθηκε και βγήκε πάλι έξω ρίχνοντας μια προσεκτική ματιά στα σχεδιαστήρια. Σε ένα απ' αυτά είδε διπλωμένο ένα τοπογραφικό και διάβασε την πινακίδα του. Ήταν από την προμελέτη για το Σχέδιο. Παραδίπλα βρήκε κι άλλα. Κατόψεις και τομές και τεύχη προϋπολογισμών.

«Ψάχνετε τίποτα, κύριε Ορφέα;» τον ρώτησε η γραμματέας που τριγυρούσε άσκοπα εδώ κι εκεί χωρίς να τον αφήνει από τα μάτια της. Της απάντησε αρνητικά και ξαναγύρισε και κάθισε στην καρέκλα του.

Το Σάββατο ήταν για το Γραφείο μια μέρα σαν τις άλλες. Ήρθε η καθαρίστρια και συμμαζέψε, έπειτα ήρθαν ένας ένας οι σχεδιαστές, και τέλος ήρθε κι ο Κωστής. Ο Ορφέας τον παρακολούθησε να επιθεωρεί τα σχεδιαστήρια, να δίνει οδηγίες κι ύστερα να μπαίνει στο γραφείο του.

Σπκώθηκε και πήγε να τον χαιρετήσει. Ξαφνιάστηκε κι εκείνος μόλις τον είδε, έπειτα όμως τον αγκάλιασε θερμά και παράγγειλε να τους φέρουν καφέ. Το κουτί δεν βρισκόταν πια εκεί που το είχε αφήσει, διέκρινε όμως τη ράχη του στη βιβλιοθήκη, ανάμεσα στις ράχες από άλλα ντοσιέ με έργα του Γραφείου. Για λίγο έμειναν σιωπηλοί και αμήχανοι.

«Πώς πάμε από δουλειές;» τον ρώτησε για να πει κάτι.

«Όπως τα ξέρεις. Στα είπα και προχθές απ' το τηλέφωνο».

Του τα ξαναείπε όμως πρόθυμα. Ο Ορφέας λίγα συγκράτησε. Τον άκουγε υπομονετικά, προσπαθώντας μάταια να βρει κάτι που να τον ενδιαφέρει έστω και ελάχιστα σε όσα του αράδιαζε. Οι σκέψεις του περιστρέφονταν σαν δορυφόροι γύρω απ' όσα του έλεγε ο Κωστής, κι άκουγε απλά τον απόηχο των λέξεών του με καθυστέρηση. Έκανε φλότιμες προσπάθειες να συγκεντρωθεί, να βρει κάτι

να ρωτήσει ή να σχολιάσει, ώστε να φανεί πως ενδιαφέρεται. Δεν τα κατάφερε. Εδώ και καιρό του ήταν δύσκολο να συγκεντρωθεί σε κάτι για πολύ ώρα. Μετά από λίγο ο κόσμος του φάνονταν συγκεχυμένος και θολός, σαν να τον έβλεπε μέσα από μια ομίχλη και τότε τίποτα, πρόσωπο, πράγμα ή κατάσταση, δεν είχε νόημα, όλα περνούσαν κι έφευγαν χωρίς να τον αγγίζουν.

Δεν ήθελε να ομολογήσει την αδιακρισία του, περίμενε να του το αναφέρει πρώτος εκείνος. Όταν όμως κατάλαβε πως ο Κωστής δεν το είχε σκοπό, σηκώθηκε δήθεν αδιάφορα και στάθηκε μπροστά στη βιβλιοθήκη. Χάιδεψε με τα δάχτυλα τις ετικέτες στις πλάτες των ντοσιέ κι έκανε πως τις διάβαζε. Ο Κωστής είχε σταματήσει να μιλάει και τον παρατηρούσε. Στο μαύρο κουτί σταμάτησε. Το τράβηξε, το πήρε στα χέρια του, το ζύγιασε και το ακούμπησε στο γραφείο μπροστά του.

«Τι είναι αυτό;»

Ο Κωστής τράβηξε το κουτί βιαστικά κοντά του κι έβαλε τα χέρια πάνω του σαν να 'θελε να το προστατέψει. Αν και ήταν απ' τους ανθρώπους που η κοινωνική τους θέση και τριβή τούς είχε εφοδιάσει μ' εκείνη την αυτοκυριαρχία που δεν τους επέτρεπε να τα χάνουν εύκολα –κι αν αυτό συνέβαινε κατάφερναν τουλάχιστον να μην το δείχνουν– αυτή τη φορά ο Ορφέας κατάφερε να τον αιφνιδιάσει και χάρηκε γι' αυτό. Ο Κωστής είχε έρθει σε δύσκολη θέση, αυτό ήταν ολοφάνερο, κι όσο προσπαθούσε να δικαιολογηθεί τόσο έχανε τα λόγια του. Αποφεύγοντας το βλέμμα του Ορφέα, του έλεγε μισές αλήθειες, δηλαδή ψέματα.

Πρόκειται, του είπε, για ένα πρότζεκτ που προέκυψε το διάστημα που έλειπε, για την ακρίβεια μόλις λίγες εβδομάδες πριν. Ήταν κάτι οικόπεδα στη Χώρα, είχε ανακατευτεί και μια μεγάλη Εταιρεία. Είχε σκοπό να τον ενημερώσει αλλά ήταν νωρίς ακόμα και τίποτα δεν ήταν

σίγουρο, δεν ήξερε κι ο ίδιος πολλές λεπτομέρειες, θα πήγαινε μεθαύριο στη Χώρα για επαφές και συζητήσεις.

«Αλλά όλα αυτά τα ξέρει καλύτερα ο Π.», πρόσθεσε, και φάνηκε κάπως να ξαλαφρώνει μ' αυτή τη φράση. «Αυτός έχει κάνει τις επαφές, καλύτερα να ρωτήσεις τον ίδιο».

Έπειτα άλλαξε κουβέντα, κάτι είπε για τον καιρό, κάτι για τους πολιτικούς, κάτι για ένα επείγον τηλεφώνημα που είχε να κάνει.

Το Σχέδιο το είχε ακουστά, ήταν πολύ μεγαλύτερο από ό,τι είχαν αναλάβει ως τότε. Γιατί λοιπόν απέφευγε να του το αναφέρει; Γιατί, τόσο καιρό, αυτός δεν είχε μάθει τίποτα; Ο Ορφέας δεν καταλάβαινε. Ο Κωστής τον έπαιρνε τηλέφωνο μια δυο φορές τη βδομάδα, κι ήταν εκείνος που επέμενε να τον ενημερώνει για τις τρέχουσες δουλειές. Ο Ορφέας ποτέ δεν είχε πάρει την πρωτοβουλία να τον ρωτήσει, είχε πάψει πια να ρωτάει για οτιδήποτε.

Δεν ήταν μόνο αυτό. Στις δίκες για το Σχέδιο, που είχαν γίνει στην Πρωτεύουσα «για αποτροπή τυχόν επεισοδίων» απ' όσους τους απαλλοτριώναν την περιουσία, οι επιτροπές κατοίκων είχαν καλέσει σαν μάρτυρα υπεράσπισης τον Π. Η «φλογερή κατάθεσή» του, όπως έγραψε μια εφημερίδα, δεν εμπόδισε το δικαστήριο να δικαιώσει τον Δήμαρχο.

Δεν επέμεινε. Τον άφησε να πιστεύει ότι τον είχε πείσει. Μα στο μυαλό του, που είχε ήδη αρχίσει να υφαίνει θεωρίες συνωμοσίας, μια αλλόκοτη σκέψη ήρθε ύπουλα και τρύπωσε. Και του άρεσε τόσο, που την άφησε εκεί να τον τσιγκλάει. Πως αυτό τα μαύρο κουτί ήταν, λέει, κάτι σαν το μαύρο κουτί των αεροπλάνων, εκείνο όπου μπορείς να βρεις, σχολαστικά και με ακρίβεια αποθηκευμένα, όλα τα δεδομένα κάποιας συμφοράς.

Όμως, μέσα σ' όλα όσα του είπε υπήρχε κάτι που το πίστευε κι ο ίδιος. Ο Π. θα τα ήξερε καλύτερα. Προφα-

σίστηκε λοιπόν κι αυτός κάποια επείγουσα δουλειά κι έφυγε, χωρίς να φανερώσει τις σκέψεις του.

Όταν βγήκε από το αυτοκίνητο τα σκυλιά έτρεξαν κοντά του, γαβγίζοντας και κουνώντας την ουρά. Τα χάιδεψε κι ύστερα ακολούθησε το σωματοφύλακα. Βρήκαν τον πατέρα του να πλένει τη βεράντα με τη μάνικα, φορώντας σαγιονάρες κι ένα κίτρινο αδιάβροχο πάνω από τις πυτζάμες του. Αυτή η παράταιρη περιβολή έκανε το λιπόσαρκο, ψηλό κορμί του να φαίνεται ακόμα πιο ισχνό. Τον πήρε και κάθισαν κάτω από ένα πεύκο.

«Μην είσαι καχύποπτος», του είπε ο Π., όταν ο Ορφέας του εξήγησε μέσες άκρες το λόγο της επίσκεψής του. «Απλά, ξέροντας πόσο πιεσμένος είσαι αυτή την εποχή, είπα να μη σε φορτώσω με τίποτ' άλλο».

Τόνισε ιδιαίτερα τη λέξη *πιεσμένος*, εννοώντας βέβαια την Ελένη. Και όχι από συμπάθεια. Μερικές φορές έδειχνε να απολαμβάνει να ξύνει πληγές.

«Δεν μου έχεις πει ποτέ γι' αυτό το σπίτι».

«Νομίζεις πως σου έχω πει τα πάντα;» γέλασε.

Ύστερα σοβαρεύτηκε.

«Ξέρεις πως έζησα στη Χώρα κάποια χρόνια».

Και ποιος δεν το ήξερε; Αν και δεν είχε ξαναπάει στη Χώρα από τότε, είχαν δώσει τ' όνομά του σε ένα μεγάλο δρόμο εκεί. Ακόμα, αν και είχε από καιρό εγκαταλείψει τα κοινά για να αφοσιωθεί στην κτηματαγορά και το χρηματιστήριο, κανείς ντόπιος επίδοξος πολιτικός δεν διανοούνταν ότι θα έκανε καριέρα χωρίς τη συγκατάθεση και τις συστάσεις του. Ζωντανό μνημείο της Αντίστασης, είχε κάποτε ακούσει να τον αποκαλούν. Νέστορα της Πολιτικής, επίσης. Και κανείς δεν φαινόταν να προβληματίζεται για το κατά πόσο οι τωρινές του ασχολίες είχαν κάποια, μι-

κρή έστω, σχέση με τις ιδέες που υπερασπιζόταν κάποτε και που, υποτίθεται, εξακολουθούσε ακόμα να πρεσβεύει.

Ο ίδιος δεν του είχε μιλήσει ποτέ για εκείνη την εποχή, πάντα άλλαζε κουβέντα, κι όσα ήξερε ο Ορφείας ήταν από δημοσιεύματα και συζητήσεις τρίτων. Δείγμα σεμνότητας; αναρωτιόταν και γελούσε αμέσως μόνος του, γιατί ήξερε πως αυτό δεν ταίριαζε καθόλου με το χαρακτήρα του πατέρα του.

«Όλοι το ξέρουν αυτό».

«Ήταν ευκαιρία. Ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο, στο κέντρο της παλιάς Χώρας, σε πολύ καλή τιμή. Με βοήθησε ο παππούς σου τότε και το πήρα. Τόσα χρόνια δεν μπορούσα να το αξιοποιήσω. Η Αρχαιολογία, τα Διατηρητέα, κάθε λογής εμπόδια. Είχα σχεδόν ξεχάσει και την ύπαρξή του. Το άφησα εκεί και ρήμαξε. Όταν ξεπεράστηκαν τα εμπόδια κι έγινε αξιοποιήσιμο, το πούλησα στην Εταιρεία».

«Και το Σχέδιο;»

«Το Σχέδιο προέκυψε μετά. Στις δίκες που έγιναν με βρήκε ο Εργολάβος, εκ μέρους της Εταιρείας. Ξέρει τη δουλειά του Γραφείου σας και μου ζήτησε να μεσολαβήσω για να αναλάβετε τη μελέτη. Την προμελέτη την έχει ήδη έτοιμη η Εταιρεία. Έτσι έγινε, ο Κωστής συμφώνησε, και το Γραφείο έπιασε αμέσως δουλειά όσο εσύ έλειπες. Τη Δευτέρα κιόλας είναι κανονισμένο να πάει εκεί ο Κωστής για κάποιες τελικές συνεννοήσεις».

Υπήρχε κάποια ανησυχία στη φωνή του, κάποιος διασταγμός, σαν να επέλεγε προσεκτικά τα λόγια του εκείνη τη στιγμή.

«Δεν σου είπαμε τίποτα», συνέχισε, «γιατί βλέπαμε την κατάστασή σου. Δεν θα ωφελούσε ούτε εσένα ούτε τη δουλειά. Περιμέναμε να σταθείς στα πόδια σου πρώτα».

«Νόμιζα πως ήσουν αντίθετος με το Σχέδιο», του είπε.

«Βέβαια ήμουνα. Στις δίκες πήγα μάρτυρας, το ξέρεις».

Όμως αυτή η ιστορία έληξε, χάσαμε, το Σχέδιο πήρε το δρόμο του. Οι νόμοι είναι νόμοι. Το γεγονός ότι τότε ήμασταν αντίδικοι δεν σημαίνει ότι τώρα δεν έχουμε πεδίο συνεννόησης και κοινά συμφέροντα. Το έκανα κυρίως για σας, για το Γραφείο. Είναι μια δουλειά που θα σας φέρει χρήμα και αναγνώριση».

Οι νόμοι είναι νόμοι, το χρήμα είναι χρήμα.

Μα, τελικά, νόμος είναι το χρήμα. Σ' αυτό είχε καταλήξει ο Ορφέας, αυτό ήταν το απόσταγμα της εμπειρίας του από το Γραφείο. Δεν είχαν κλείσει ούτε δυο χρόνια από τότε που ο Π. τον έπεισε να αφήσει τις «μικρομελέτες» του και να μπει στην εταιρεία του Κωστή, γιου ενός παλιού συντρόφου και τώρα συνεργάτη του στα παιχνίδια με το χρηματιστήριο και τις οικοδομές. Δεν τον συμπάθησε ποτέ. Όμως αυτό ήταν μάλλον αμοιβαίο. Και στην πραγματικότητα, ο λόγος που είχε πάει σήμερα στο Γραφείο, μετά από πολύ καιρό και σκέψη, ήταν μόνο και μόνο για να του ανακοινώσει το τέλος της συνεργασίας τους. Το είχε πάρει απόφαση.

Της είχε τηλεφωνήσει το προηγούμενο βράδυ.

«Σου έχω καλά νέα, Ελένη. Το πήρα απόφαση επιτέλους, σταματάω. Είχες δίκιο. Μου το είχες πει τότε, μα δεν σε άκουσα, δεν ήθελα να το παραδεχτώ. Έπρεπε να φύγεις για να το καταλάβω. Δεν αντέχω άλλο να ξοδεύω έτσι τη ζωή μου, δεν είναι αυτό που θέλω. Η Αρχιτεκτονική ήταν για μένα ήδη μισοπεθαμένη, το Γραφείο τής έδωσε τη χαριστική βολή. Και μάλιστα σε μια εποχή που χρειάζομαι απεγνωσμένα κάτι να με κρατήσει όρθιο. Όχι, δεν ξέρω τι θα κάνω μετά, δεν έχω τίποτα συγκεκριμένο στο μυαλό μου, είμαι όμως σίγουρος γι' αυτό το πρώτο βήμα. Ακούς, Ελένη; Ακούς;»